

LORETH ANNE WHITE

THRILLER

DENÍK UKLÍZEČKY

Ona se s minulostí vyrovnala, ale minulost se nevyrovnala s ní

DENÍK UKLÍZEČKY

Copyright © 2023 by Cheakamus House Publishing, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Johana Horálková, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7220-9 (pdf)

DENÍK UKLÍZEČKY

LORETH ANNE
WHITE

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VENDETA

Pro Marlin a Syda:

*Díky, že jste během bouřlivého léta plného přírodních požárů
vydrželi ve společnosti mě a Hudsona. Jste nejlepší.*

JAK TO KONČÍ

Pozvolna procítá ze spánku. A najednou si s leknutím uvědomí: Nespala. Není ve své posteli. Není v bezpečí. Pocítí záchvěv paniky. Kde je? Pokusí se polknout, ale má sucho v krku. Na patře neznámou chuť. Otřese se novým ostřejším vjemem. Krev – cítí krev. Zrychlí se jí dech. Zkusí pohnout hlavou, ale nemůže. Přes obličej má přetaženou drsnou, vlhkou látku. Je v pasti, ruce má přivázané těsně k tělu. Uvědomí si, že cítí bolest. Nesmírnou bolest. V ramenou. Žebrech. Břiše. Mezi stehny. Bolest jí pulzuje v lebce. Do žil se jí vlije adrenalin a ona v tu ránu otevře oči. Ale nevidí. Mozek jí sevře panika. Otevře pusku, aby zakřičela, ale ozve se jen přidušený zvuk.

Co se děje?

Kde to jsem?

No tak, soustřeď se. Panika zabíjí. Musíš přemýšlet. Zkus si vzpomnout.

Ale hlavu má celou zamlženou. Pokouší se ji projasnit a soustředit se na jednotlivé vjemy. Chlad – má hrozně studené nohy. Zavrtí prsty u nohou. Ucítí, jak kolem nich proudí vzduch. Má holé nohy? Ne, jenom jednu. Druhou má obutou. Je zraněná. Nejspíš těžce. Do zpomaleného mozku pronikne nejasná vzpomínka – s někým zápasila, někdo ji držel. Napadl ji – má dojem, že s ní zápolili, až byla úplně bezmocná. A pak jí ublížili. Teď je v něčem zabalená a někdo ji vezou. Cítí nárazy, vibrace. Je to zvuk motoru? Automobilového? Ano, bude v nějakém vozidle. Začne rozeznávat hlasy. Z předního sedadla. Ona leží na zadním. Hlasy znějí naléhavě – o něčem se

hádají. V pozadí je slyšet tichá hudba. Autorádio. Určitě je v autě... a někam ji vezou.

Uslyší, jak říkají: „Vyhodl... její vina... říkala si o to. Nemůžeš vinit...”

A zase vklouzne do tmy. Tentokrát naprosté.

TIŠÍ SVĚDCI

31. října 2019, čtvrtek

Je 23:57. Halloweenský večer. Tma. Po vodní hladině se plazí hustá mlha, setrvale mrholí a stříbrný Mercedes-Maybach se dvěma pasažéry zahne na blátivou cestu vedoucí poblíž opuštěného síla. V reflektorech auta, které osvětlují spodky starých budov, se leskne déšť. Mercedes přejede koleje a nadskakuje po cestě plné výmolů, jež obkružuje mořskou zátoku. Zastaví v temných stínech pod mostem, co se klene nad zátokou a propojuje severní pobřeží s Vancouverem. Reflektory zhasnou. Všechno se ponoří do černi, kterou prosvětluje jen mlžný opar nad městem na druhém břehu.

Pasažéři auta si tady připadají v bezpečí, máslově žlutý kožený interiér luxusního sedanu je chrání před okolním světem. Z mostu je slyšet hluk dopravy, z něhož vystupuje rytmičné rachocení vozidel přejíždějících kovové spoje.

Muž se ženou nemají čas žasnout, že voda vlnící se u staré obilnářské loděnice připomíná inkoust. Horečně po sobě touží. Začalo to ten den dopoledne – hráli spolu takovou hru – zatímco s představiteli města u snídaně klidně probírali právní strategii, tiskla pod stolem lýtko v punčošce k jeho nohavici. Jejich touha se během diskusí o vysoce citlivé právní kauze stále stupňovala, až vyrazili na oběd. Dál se vyšponovala ukradeným polibkem za dveřmi pánských toalet. Oba věděli, jak to skončí – horečným milováním v jejím autě, zaparkovaném na nějakém obskurním místě. Tento pár je závislý na neočekávaném. Na nebezpečí a riziku. Oba žijí v manželství s někým

jiným. On je člen legislativního shromáždění provincie. Ona patří k nejlepším právníkům města. Oba mají děti.

Vždycky si vyberou podobné místo. Industriální. Vlhké a studené. Opuštěné. Počmárané graffiti a zaneřádné odpadky. Zaplivané, ale s jistým pochybným půvabem. Je to taková jejich úchylna – smílnit na pozadí špíny. Porovnávat svoji eleganci, chytrost, bohatství a privilegovanost s těmito drsnými městskými scénériemi. Povzbuzuje to jejich touhu. Cítí se tak mocní. Jejich aférka tak získává na noirové zrnitosti, která sytí jejich rozkoš.

Odkopne lodičky od Yvese Saint Laurenta, zároveň škube jeho kravatu a natahuje se mu po poklopci. On rozepne perleťové knoflíky na její hedvábné blůzce, vyhrnuje jí sukni a hladově trhá punčochy. Ona přežije řadicí páku a osedlá si ho.

Když se k němu přitiskne, muž zavře oči a zasténá rozkoší. Ale znenadání strne. Všimne si, že se z mlhy vynořily reflektory. Prorážejí do ní dva tunely – auto a za ním druhé. U opuštěného sila zabočí a zamíří ke kolejm.

„Někdo přijel,“ zašeptá žena.

Muž to zjevně nevšímá. Oči má stále zavřené, hekně, natočí pánev a zkouší jí rozpořhybovat boky. Ona mu však položí dlaň na ruku a zadrží ho. Srdce jí prudce buší. „Jedou sem dvě auta,“ řekne.

Muž otevře oči, otočí hlavu a rychle se posadí. Hřbetem ruky oře zamlžené okénko. Tiše vyhlíží ven a sledují, jak světla překonávají koleje a podél vody se blíží k nim.

„Do hajzlu,“ utrousí tiše. „Tohle je soukromý pozemek. Je to tady ohrazené kvůli stavebním pracím. Neměl by tu být nikdo. Hlavně ne v tuhle hodinu.“

„Třeba jsou to děti a přijely sem vyvádět halloweenské blbiny. Nebo si někdo chce koupit drogy,“ zašeptá žena.

Autá přijedou blíž. První vozidlo je menší než druhé, ale kvůli mlze, dešti a tmě nelze přesně rozeznat jejich barvu ani značku. Obě jsou také zezadu nasvícené – siluety se rýsují na pozadí tajuplné záře vycházející z města skrytého za vodou. Menší auto by mohlo být žluté nebo smetanové, pomyslí si žena. Třídveřové. Větší vůz je

klasické osobní auto. Možná tmavě šedé nebo modré. Když se vozidla dostanou do zatáčky, dva páry reflektorů krátce přejedou po hladině. Mořská voda se v jejich světle třpytí jako ražený kov.

„Jedou přímo k nám,“ pronese žena.

„Není kam odjet, není tu jiný východ,“ odvětlí muž. „Jsme snadný terč.“

Auta se stále přibližují.

„Co to sakra je?“ Žena se rychle přesune na sedadlo řidiče a snaží se natáhnout si spodní prádlo a roztrhané punčochy. Muž si zapne zip u kalhot.

„Počkej, počkej – zastavují,“ upozorní ji.

Pár strne. Ve skrytu tíše sledují, jak se na řidičově straně u menšího auta otevrou dveře a vystoupí z nich vysoká postava. Všimnou si, že je na nich logo. Z většího vozu vystoupí další člověk. Menší a podsaditější. Oba řidiči mají na sobě černé oblečení, které se v dešti leskne. Jeden má na hlavě klobouk. Druhý kapuci. Oba nechají zapnutá světla i motory. Do tmy unikají bílé obláčky výfukových plynů. Když řidiči otevrou zadní dveře většího auta, mlha kolem nich zhoustne a rozvíří se. Pracně ze zadního sedadla vytahují něco velkého a těžkého. Vypadá to jako velký srolovaný koberec. Když žuchne na zem, je znát, jak je těžký.

„Co to provádějí?“ zeptá se žena.

„Něco do toho koberce zabalili,“ odvětlí muž. „Něco těžkého.“

Ani jeden si nechce připustit, co by to mohlo být.

Dva řidiči zvednou náklad a dovedou ho k vodě. Na opuštěném molu ho rukama a nohama shodí přes okraj. Objekt zmizí. O vteřinu později se opět vynoří – kroužící bílý záblesk, který proud nese k mostu. Chvilí ve vodě rotuje a pak se začne potápět. Za moment po něm není ani památka.

Žena polkne.

Uvnitř mercedesu je najednou mrazivě chladno.

Muž nemůže dýchat.

To, čeho byli právě svědky, je oba vyděsilo. Do kostí se jim plíživě vkrádá hrůza. Vysoký řidič spěchá k třídvérovému autu. Nahne se

pod volant a v něčem se vrtá. Oba pak poodstoupí a sledují, jak vůz jakoby o vlastní vůli jede k vodě.

„To snad ne, oni něčím zamáčkli plynový pedál! Musíme se odsud dostat.“ Žena natáhne ruku k zapalování.

„Nech toho.“ Muž jí položí ruku na předloktí. „Dokud nebudou pryč, ani se nehni. Kvůli tomu, co jsme právě viděli, by nás klidně mohli zabít.“

Se vzrůstajícím zděšením sledují, jak se třídvěřák nejdřív zarazí a pak se překotí přes okraj mola. Když šplouchne do vody, v jeho karoserii se odrazí světla aut na mostě. Je žluté, pomyslí si žena. Subaru Crosstrek, stejné auto s manželem koupili k osmnáctinám synovi. Logo na dveřích je jí povědomé. Už ho viděla, ale nedokáže si vzpomenout kde. Za autem se zavře voda a zůstane po něm jen světélkující pěna, kterou proud nese k mostu. Nakonec zmizí i ta. Vůbec nic nenaznačuje, že z mola něco spadlo. Je vidět jen černá voda zmítaná proudy.

Dva řidiči se rychle vracejí k čekajícímu autu. Vysoký si vleze na sedadlo řidiče, nižší na to spolujezdce. Přibouchnou dveře. Vozidlo rychle vystřelí po blátivé cestě. Rozsvítí brzdová světla, přejede koleje, zabočí a už si to šine po opuštěném prostranství vedle sila. Zmizí ve tmě.

Ani jeden pasažér mercedesu nepromluví. Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Měli by zavolat na policii.

Oběma je jasné, že tak neučiní.

O tom, co viděli, se nezmíní živé duši, protože kdyby se někdo dozvěděl, že v noci, ze které se mezitím stalo páteční ráno, byli spolu sami na opuštěném místě pod mostem, přišli by o všechno.

DENÍK UKLÍZEČKY

Prostě začněte, řekla mi terapeutka. Pište, i kdyby to byl jen proud vědomí a záznam úplně obyčejných denních činností. Pokud vám to připadá těžké, zkuste zaznamenat něco, co vás trápí. Jen jednu věc. Nebo si vyberte něco, z čeho máte radost. Nebo co vás štve. Co vás děsí. Pište věci, které byste nikdy nedala nikomu přečíst. Potom se u každého postřehu zeptejte proč. Proč si to myslíte? A co by se stalo, kdybyste zjistila, že je to jen iluze? Ptejte se proč, pište proč, dokud se vám nebude chtít ječet. Dokud se na ta slova nebudete moct ani podívat, nebo padacími dveřmi nepropadnete k něčemu novému. Pak to nechte být. Pusťte se do fyzické aktivity. Chodte na procházky nebo na túry, běhejte, plavte, tančete. Pokračujte v tom, dokud nebudete připravená vrátit se k deníku. Hlavní je začít. A nekomplikovat to. Ujišťuji vás, že to půjde líp a líp.

A tak, milý deníčku – milý therapeute v zastoupení – prostě píšu. A začnu jednoduše. Jmenuji se Kit. Kit Darlingová. Je mi třicet čtyři. Jsem svobodná. Veganka. Miluji zvířata. Krmím ptáky.

Jsem uklízečka.

Mojí vášní je ochotnické divadlo.

Mojí superschopností neviditelnost.

Ano, čtete správně. Byl mi propůjčen dar neviditelnosti. Jako duch procházím nepovšimnutá domy cizích lidí, tiše oprašuji každodenní smetí jejich životů a navracím řád jejich zvnějšku „dokonalým“ malým mikrokosmům. Myji, uklízím, urovnávám a zkoumám soukromí elitářských enkláv, dotýkám se jejich věcí a očíhávám je,

závidím jim je a někdy si je i zkouším. Zjistila jsem jedno: Dokonalost je klam. Iluze. Pečlivě budovaný, ale falešný narativ. Myslíte si, že tu úžasnou rodinku z luxusního domu u vás v ulici znáte – jenže oni nejsou těmi, kým se zdají být. Mají chyby, tajemství. Někdy temná a strašlivá. Je zvláštní, že jako uklízečce, zpracovatelce odpadu a špíny, mi svěřují tajemství, která ve svých domech uchovávají. Možná proto, že jim připadám bezvýznamná. Neškodná. Nestojím za hlubší zamyšlení. Jsem jenom najatá pomocná síla.

A tak si utírám prach, vysávám a slídím.

To je další věc: nemůžu si pomoci a čmůchám.

Všem nám přece příjemně stoupne adrenalin a dopamin, když zahlédneme něco, co nebylo určeno našim očím. Nepředstírejte, že je to pod vaši úroveň. V honbě za přímými přenosy vlakových neštěstí projíždíme sociální síť a nedokážeme pak odvrátit pohled. Klikáme na odkazy, které slibují kompromitující záběry hollywoodských hvězd v bikinách, bez make-upu nebo jak křičí na děti ve Starbucks. Ve frontě u pokladen sáhneme po bulváru, co řvavými titulky prohlašuje, že zná šokující drby o milostné aféře britského prince. Já jsem jen o úroveň výš. Vnáší mi to do života šťávu.

Když přijdu do práce, mám už připravenou strategii. Nastavím si budík a uklidím dost rychle na to, abych se ještě stihla kouknout do zásuvky, skříňky, krabice na půdě nebo nějaké místnosti. Řídím se nenápadnými vodítky. Objevuji tajemství, která se obyvatelé domu snaží skrýt dokonce i před sebou navzájem: manželka před manželem, otec před dcerou, syn před matkou. Všímám si malých modrých pilulek. Injekční stříkačky. Pastilek na svěží dech a cigaretových špačků schovaných v nakráplém květináči v zahradním přístřešku. Láhve tequily, kterou si puberták zastrčil hluboko do zásuvky se spodním prádlem. Manželova porna uloženého v počítači. Manželčina dopisu od nepříliš dávného milence nebo potvrzení o podmíněčném propuštění z vězení. Těhotenského testu nenápadně zakutaného v odpadcích, které jsem měla vynést.

Vím, co jsou zač.

Já obyvatele těchto domů znám.

Ale oni mě neznají.

Ani si mě nevšimnou.

Kdybych do některého z nich vrazila na chodníku nebo v supermarketu, vůbec by tu neviditelnou holku ze svého života nepoznali. Jsem anonymní. A je mi to jedno – nechci, aby si mě všímali. Ne lidi jako oni. Moje terapeutka má pár teorií o tom, proč toužím zůstat neviditelná. Když jsem jí řekla, že se jako duch plížím cizími domy, zeptala se mě, jestli jsem byla duch vždycky. Nebyla jsem si jistá, jak mám odpovědět, a tak jsem mlčela. Její otázka mi však dělala starosti. Po několika dalších, těsně po sobě následujících neúspěšných hodinách terapie, kdy jsme s problémem neviditelnosti nijak nepohnuly, mi cvokařka navrhla, jestli si nechci psát deník.

Myslím si, že když se v soukromí otevřu neškodným nepopsaným stránkám, budu se moct ponořit hlouběji do nevědomých částí mysli, které skrývají různé věci před mým vědomým (nebo dokonce podvědomým) já. Dala mi jasně najevo, že bych se neměla cítit povinována s ní svoje psaní jakkoli sdílet. Ale že můžu, když budu chtít.

„Teprve když se na něco dost dlouho díváš, Kit, a ze správného úhlu,“ řekla, „začne se objevovat pravá podoba. Ale nejdřív potřebuješ mít na co se zaměřit. Musíš to hodit na papír. A i když ti ta slova budou připadat banální, nudná nebo rozporuplná, tak právě z nich vzejde tvůj příběh. A žádnou autocenzuru,“ upozornila. „Protože dokud před sebou nebudeš mít celý obraz, nedozvíš se, která část příběhu je opravdová a kterou bys měla vypustit.“ Řekla, že jde o podobný proces jako u takových těch oboustranných obrazů – znáte tu klasickou kresbu mladé ženy? Když se na ni zadíváte určitým způsobem, najednou se překlápí do staré babizny. A pak už ji nedokážete vidět jinak. Jde o to změnit perspektivu.

Upřímně pochybuji, že z jungiánského sklepení mé duše povstane nějaký zázrak, ale stejně se do toho pustím, milý deníčku... Jsem uklízečka. Ráda slídím a asi to dělám až moc. Dobře, přiznávám – je to závislost. Nedokážu přestat. Zhoršuje se to. Riskuji pořád víc a víc. Kvůli této závislosti jsem ve skutečnosti začala chodit na terapii. Je to můj „udávaný problém“, jak říká cvokařka.

„Nebojíš se, že se jednou budeš hrabat až moc hluboko a narazíš na něco, co už nikdy nedostaneš z hlavy?“ zeptal se mě nedávno kamarád Boon. „Protože jestli se to stane, Kit, a zjistíš šokující tajemství, které někdo zoufale nechce vypustit na veřejnost, mohla bys mít problémy. Lidi – bohatí – udělají cokoli, aby sebe a své rodiny ochránili, to víš,“ pronesl. „Jsou schopní i zabít.“

Zamrazilo mě.

Boon dodal, že musím být opatrnější. „Mají moc, ke které ty nemáš přístup.“

Řekl, že už to překračuje všechny meze a že se začínám chovat lehkovážně. Že si dokonce koleduji o to, aby na mě přišli. Musím to omezit a krýt si záda.

Myslela jsem si, že to přehání. Protože tohle je celý Boon. A kazí mi zábavu.

Řekla jsem mu, že kdyby někdo tolik chtěl něco utajit, nezval by si domů uklízečku.

Teď už si nejsem tak jistá...

ŽENA V OKNĚ

31. října 2019, čtvrtek

Beulah Brownová sedí v kolečkovém křesle a vyhlíží z rohového okna ve svém pokoji. Bledé ranní slunce pronikne potřáskanými mračky a ozáří jí obličej. Paprsky vůbec nehřejí, ale aspoň svítí slunce. A toho si člověk v téhle pochmurné džungli v severozápadním Pacifiku považuje. Hlavně v podzimním monzunovém období. A Beulah netuší, kolikrát slunce ještě uvidí. Ví ale, že neuvidí další podzim. V klíně má položenou tartanovou deku. Na stolečku vedle ní leží talíř s citronovo-smetanovými sušenkami a Beulah drží porcelánový šálek čaje s mlékem. Překvapuje ji, že se jí pořád vůbec netřese ruka. Možná z ní vysává život rakovina, ale na svůj věk má dost jisté ruce. O to ji nemoc nepřipravila.

Právě proto, že rohové okno zachycuje ranní slunce, pokud se tedy uráčí svítit, z něj Beulah ráno ráda vyhlíží. Z tohoto okna vidí také sousedovic „Skleník“ i zátoku, nad níž se ladně klene zelený most Lion's Gate Bridge, který spojuje severní pobřeží se Stanleyho parkem a Vancouverem. Na mostě už je hustý provoz. Lidé se to čtvrteční ráno o překot ženou do práce a nedochází jim, že v mžiku budou taky sedět na vozíku a čekat na smrt. Pokud je dřív neskolí něco zapříčiněného náhlým násilím.

Možná by bolest, kterou s sebou nese strašlivá smrtelná nehoda nebo vražda, stála za to. Pokud by znamenala rychlý odchod. Přemýšlí o tom, zatímco usrkává čaj. Je vlažný, uvařila ho ranní pečovatelka a nechala jí ho v láhvi u postele. Nebo se říká opatrovatelka?

S podstatnými jmény to dnes není jednoduché. Její paliativní sestra – upovídaná Kathy – Beulah sdělila, že pečovatel může svého klienta klidně nesnášet, kdežto opatrovateli na něm záleží, tečka.

Beulah opatrně namočí citronovo-smetanovou sušenku do čaje s mlékem a pomyslí na Hortona, svého syna, který teď bydlí v přízemí jejího domu. Údajně se k ní přestěhoval proto, aby se o ni staral. Beulah ví, že mu jde jenom o dům. Stala se z něj nesmírně cenná luxusní vila na pobřeží. Horton je pečovatel, nikoli opatrovatel. Někdy ji napadne, jestli se nepokouší uspišit její odchod. Horton je pro Beulah velkým životním zklamáním. Ukousne si nasáklé sušenky a přemýšlí, co syn provede se vším tím rodinným porcelánem, až tu ona nebude.

Žvýká a zabloudí pohledem přes Burrardovu zátoku k tankerům, které se tam skrývají a čekají na vpuštění do přístavu, ale její pozornost upoutá barevný záblesk. Otočí hlavu a sleduje, jak na příjezdovou cestu u sousedního Skleněného domu zajíždí žlutý automobil značky Subaru Crosstrek s povědomým modrým logem. Hned se jí zlepší nálada. To bude uklízečka. Beulah se podívá, kolik je hodin. Je tu včas. Ve čtvrtek ráno. Přesná jako hodinky. Pomocnice v domácnosti, na kterou je spoleh, se dnes shání moc těžko.

Beulah odloží hrnek, natáhne se po dalekohledu na pozorování ptáků a zaostří na sousedovic dům. Je to moderní architektonická obludnost – samá okna s trochou kovu a betonu. Zatím uvnitř nevidí žádný pohyb.

Majitelé si museli přispat.

Činnostmi sousedů, kteří na vlnolamu před jejím domem venčí psy nebo plachtí na lodích v zálivu, se Beulah baví, je to její každodenní reality show. Nedávno si začala zaznamenávat, co dělají, aby sama sobě dokázala, že si vše vybavuje správně. Horton pořád tvrdí, že jí odchází paměť. Prý si vymýšlí a ze sledování přemíry severských a britských detektivek má moc bujnou představivost. Beulah má nejraději *Zločiny z vřesovišť*. Líbí se jí i *Vraždy na Shetlandech*. Hlavně kvůli Jimmymu Perezovi. A *Wallander*. Drahého smutného *Wallandera* zbožňuje.

Zkroucenými prsty pokrytými jaterními skvrnami se jí nezaostřuje snadno. Dalekohled je nový – ještě se s ním nenaučila. Zaměří se na mrštnou blondýnu se dvěma drdůlky na hlavě, která vyleze z místa řidiče malého žlutého auta.

Dobré ráno, drahoušku.

Beulah napodobí hlas Very ze *Zločinů z vřesovišť*. S novým dalekohledem může stejně jako Vera pozorovat bystrým detektivním zrakem, co se kde šustne, a pečlivě v duchu katalogizovat podrobnosti.

Uklížečka má na sobě uniformu – žvýkačkově růžové tričko s límečkem, praktické kalhoty na šňůrku v námořnické modři a bílé tenisky s oranžovým proužkem po stranách. Kolem krku má jako šperk černý obojek a neupravené blond drdůlky působí na její hlavě jako dva plyšový medvídci.

Uklížečka otevře kufr a vyndá z něj vysavač značky Dyson. Vzhledne k Beulinu oknu, usměje se a zamává.

Beulah se pomalu zvednou koutky. Co nejnadšeněji zamává zpátky. Na krátkou chvíli zaregistrují svoji existenci – stará dáma a uklížečka – a pak uklížečka kývne a pokračuje v práci, vydá se do auta pro zbytek čistících potřeb a dopraví je do Skleněného domu.

„Dobré ráno, Beulah!“

Když do pokoje vrazí paliativní sestra vlekoucí tašku se zdravotnickým vybavením, Beulah sebou trhne.

„Jak se dnes máte, Beulah? Jak jsme se vyspali?“ zeptá se sestra a zmizí za Beuliným křeslem, a tedy z dohledu.

„Spala jsem sama,“ zamumlá Beulah a pokusí se kolečkové křeslo otočit, aby na sestru viděla. Ta žena má na sobě cyklistický dres, prokristapána. Sestra si helmu a tašku odloží na Beulino nemocniční lůžko a začne vybalovat přístroje, které potřebuje k tomu, aby zkontrolovala její staré srdce a saturaci krve kyslíkem.

„Ještě jednou, prosím?“ požádá sestra.

„Řekla jsem, že není žádné my, jen já. Já sama. Spím sama.“

Sestra se zasměje a nasadí Beulah na prst svorku. Sleduje stopky a zaznamenává si údaje. „Používáte na spaní kompresor kyslíku?“

„Ne,“ odvětví Beulah.

„Měla byste. Pomůže vám to zvýšit saturaci krve. Budete mít víc energie. Co bolest?“

Zbytek čtvrtka se rozplyne v jednotvárnosti všech předchozích dní. Rutinní polykání prášků, koupel s další opatrovatelkou, která jí přišla také uvařit oběd a láhev odpoledního čaje. Znovu léky. Návštěva další paliativní sestry. A potom hluboký, bezesný, opioidy vyvolaný spánek, po němž jí opatrovatelka uvařila večeři. Silnější dávka léků na noc. Ale i přes všechny ty léky se Beulah necítí dobře a musí mít na nemocničním lůžku podložená záda, aby mohla dýchat.

V jednu chvíli ve tmě omámeně upadne do spánku. Probudí se s leknutím. Je úplně propocená. V pokoji je tma. Venku prší. Leží, poslouchá déšť a funění a vzdychání kyslíkového kompresoru a snaží se zorientovat.

Slyšela výkřik.

Je si jistá, že slyšela strašlivý výkřik. Nějaké ženy. Ten ji probudil. Vůbec o tom nepochybuje. Beulah se velmi rychle rozbuší srdce. Na rádiu červeně září časový údaj 23:21. Na chvíli se zaposlouchá a přemýšlí, jestli si výkřik přece jen nepředstavovala. Horton bude tvrdit, že ano. O pár okamžiků později Beulah uslyší, jak u sousedů praskne dřevěná brána do zahrady. Pak se zabouchnou dveře od auta. Beulah se pracně posadí a strhne si z nosu kanylu. Ztěžka oddychuje, sténá bolestí, zašmátrá po kolečkovém křesle a přitáhne si ho k nemocničnímu lůžku. Zmáčkne knoflík a postel se sníží. Přesune se do křesla. Pohání ji adrenalin, je odhodlaná dostat se k oknu a vyhlédnout ven. Zbrocená potem tam dojde. Zahledí se na sousedovic zahradu. Pohybové čidlo na příjezdové cestě zablikalo. Chvíli jí trvá, než zaostří pohled a dojde jí, na co se dívá.

To, co vidí, je špatné. Všechno. Moc, moc špatné. Děje se tu něco příšerného.

Beulah se rychle vrátí do postele. Točí se jí hlava. Natáhne se po telefonu na nočním stolku.

Třesoucíma se rukama vytočí tísňovou linku.

1. listopadu 2019, pátek

Inspektorka Mallory Van Alstová zaparkuje své neoznačené vozidlo u zátarasu. Stáhne okénko, aby mohla ukázat uniformované policistce průkaz.

„Dobré ráno, seržantko Van Alstová,“ pozdraví ji policistka a poznamená si její jméno na papír přichycený na desce s klipem. Odsune zátaras a Mal vjede do ulice plné honosných pobřežních vil. Vozidla z policejního oddělení západního Vancouveru se zapnutými majáčky parkují před domem, který je postavený převážně ze skla. Vedle aut klábosí uniformovaní policisté. Na konci ulice se shromažďují přihlížejíci, kterým chladný vítr čechrá vlasy a kabáty. Mal zaparkuje za dodávkou forenzních techniků. Vypne motor a prohlíží si nemovitost.

Je to jedna z těch ultramoderních, „architektonicky navržených“ budov – samá okna, trocha betonu a kovu. Jako hranatý, třpytivý fénix se zvedá z trosek domu, který nejspíš míval nějaký charakter – byl unikátní, ale ne tak starý, aby si vysloužil památkovou ochranu. Bronzová plaketa na sloupku u příjezdové cesty hlásá SEVERNÍ VYHLÍDKA. Příjezdová cesta je uzavřena žlutou policejní páskou, která se třepotá ve větru. Forenzní technici v bílých kombinézách a ochranných návlecích na boty přecházejí po vyznačené cestě mezi dodávkou a domem. Za budovou se třpytí Burrardova zátoka.

U vchodu už čeká Malin partner Benoit Salumu. Nehne brvou. Benoit opravdu dokáže stát úplně bez hnutí. Má přes dva metry

a vypadá, jako by byl vyřezán z leštěného černého dřeva. Skutečně se tedy podobá soše, jež dům chrání. Celá scéna působí vlastně dost neskutečně. Obzvlášť na pozadí větrného rána se vzácně modrou oblohou.

Mal rychle dopije zbytek kávy, rozepne si bezpečnostní pás a natáhne se pro tašku přes rameno, kterou si odložila na sedadlo spolujezdce. Nosí v ní náhradní rukavice, ochranné návleky, digitální kameru a další základní rezervní věci, jež by na místě činu mohla potřebovat. Vyleze z auta, zhluboka se nadechne a chvíli si v duchu třídí informace. Hledá to správné rozpoložení. Zdá se jí, že se po třiceti letech praxe hůř soustředí. Člověk dokáže vstřebat jen určitou míru zkaženosti a nesmyslných ztrát na životech.

„Zdravím,“ houkne, když se přiblíží k Benoitovi. „Předstihnul jsi mě. Mimino tě dneska nechalo vyspat?“

Benoit se ušklíbne. „Až se to stane, budeš první, kdo se to dozví. Sadie měla noční službu, budiž jí sláva. Nemůžu se dočkat, až zase budeme mít víc klidu.“

„Jako starý profík ti řeknu, kamaráde,“ Mal si nazouvá návleky, „že klid už skončil. Budou z nich teenageři. Pak dospělí. Seber síly. Jak to tam vypadá?“

„Stopy po násilné potyčce. Hodně krve, žádné tělo.“

Mal nakrčí čelo. „Je všechno nafocené?“

„Jo. Ještě se vevnitř činí pár techniků. Vyslechnul jsem prvních pár svědků. Kdybychom se potřebovali na něco doptat, stojí na ulici.“ Má hluboký, zvučný, rytmický hlas. Mluví s přízvukem. Benoitovou mateřštinou jsou svahilština a francouzština. Konžská, ne kanadská. Když Benoit mluví francouzsky, je to zvuk Belgie, která kdysi okupovala jeho rodnou Demokratickou republiku Kongo.

„Kdo volal policii?“ zeptá se Mal.

„Sousedka z támhletoho domu,“ ukáže Benoit na tradiční stavbu s cihlovými zdmi, po nichž se plazí břečtan s lístky nabývajícími červeného a oranžového odstínu. „Beulah Brownová, je jí osmdesát devět. Volala krátce před půlnocí. Je v paliativní péči. Žije v nejvyšším patře. Většinu dní a nocí zjevně tráví pozorováním sousedů.

V posledním půl roce už pětkrát volala na policii a nic se z toho nevyklubalo.“

Mal se zamračí. „Nespolehlivý svědek?“

„To zjistíme. Podívej se na tohle.“ Benoit ukáže na vyleštěnou betonovou podlahu přede dveřmi. V louži vody leží na betonu pugét vadnoucích květin – bílých orchidejí, lilií, chryzantém a šateru. Mezi květy je zastrčená malá bílá obálka. Vedle leží zprohýbaná dortová krabice s okénkem na vršku. Skrz ně je vidět rozmačkaný ovocný dort. Z krabice vytéká tmavě fialová šťáva. Na krabici je logo ve tvaru matematického symbolu pí a pod ním nápis BISTRO PÍ.

„Tohle upoutalo pozornost prvních svědků,“ vysvětluje Benoit. „A že viděli dokořán otevřené vchodové dveře. V přízemí svítla všechna světla a posuvné skleněné dveře v zadní části domu byly také úplně otevřené.“

Mal pomalu zvedne pohled a zkoumá skleněné vchodové dveře v dřevěném rámu.

„Žádná jasná známka násilného vniknutí. A nikdo nebyl doma?“

„Ne. Máme tu jenom stopy po potyčce a cákance krve.“

„Víme, kdo dům vlastní?“

Benoit se podívá do sešitu, otočí stránku. „Vanessa a Haruto Northovi – to asi vysvětluje to jméno, Severní vyhlídka. V garáži stojí dvě auta, červený kabriolet značky Lexus a stříbrná Tesla Roadster. Obě jsou psané na Northovy. Zatím jsme je ale nenašli. Na telefonní čísla v našich záznamech taky neodpovídají.“

Mal si dřepne a prohlíží si vadnoucí květinové aranžmá a zničený dort. Udělá si pár vlastních fotek a pak rukou v rukavici zpod sasanky japonské a snítky jarního šateru opatrně vyjme malou vlhkou obálku. Otevře ji a vytáhne bílou kartičku. Rukou psaný vzkaz se na bílém papíře rozpjíjí. Zní takto:

 Hodně štěstí, než přijde smrt volnosti, kamarádko.

 Byla to jízda.

 Dík za podporu.

 Daisy

Na kartičce je vyraženo logo s nápisem *Kytka od Katie*.

Mal se postaví. Má opravdu špatný pocit. Zkouší si představit, jak tady někdo – Daisy? – stojí ve dveřích, drží pugét bílých květin a dort a ten, kdo jí přijde otevřít, má na ni moc dobrý výhled. Potom se něco stane a pugét i dort se snesou k zemi. Proč? Hrál v tom roli šok? Strach? Vyhrožování? Náhlý zdravotní problém?

Mal přejede prsty po vnitřku zárubně. Opravdu žádné známky násilného vniknutí. Vejde do domu. Špatný pocit v jejím nitru okamžitě zesílí.

17. října 2019, čtvrtek ***Dva týdny před vraždou***

„Ne, přeneste ho víc doleva, blíž k oknům. Ano, takhle. Ale natočte ho, aby z něj byl lepší výhled,“ instruuje Daisy Wentworth Rittenbergová dva svalnaté muže v turbanech, kteří dle jejích pokynů přesouvají kožený gauč. Připravuje na prohlídku luxusní střešní byt, ale nábytek dorazil z půjčovny pozdě. Už je 17:43 a ona je hladová a unavená. Zatlačí si rukou do bolavých beder, aby vykompenzovala váhu těhotného břicha.

Daisy už zvládla téměř třicet čtyři týdnů svého prvního těhotenství. Termín má 1. prosince, což jí připadá ještě neskutečně daleko, a kila navíc, která krom váhy miminka přibrala, ji popouzejí. Šaty má příliš upnuté – nejen přes břicho, ale i přes zadek. Má oteklé kotníky a opuchlý obličej. Její obvykle pružné vlasy jsou zplihlé. Plet jí normálně všichni závidí, ale teď má na tvářích fleky a přímo uprostřed brady velký nežit.

Daisy se pokusí setřást nespokojenost a soustředit se na práci. Byt se pyšní nádherným výhledem na oceán, což chce Daisy uspořádáním nábytku podtrhnout a využít. Jeho cena dosahuje podle Wentworth Holdings impozantních šesti milionů sedmi set tisíc dolarů. Firmu Wentworth Holdings založila Daisyina matka Annabelle před jejím narozením. A stále ji vede. Ačkoli Annabelle Wentworthová samozřejmě pracovat nemusí. Prostě ji to baví. A odmítá se vzdát kontroly. Daisyina máma patří ke smetánce realitních agentů,

kteří ve Vancouveru a okolí poskytují služby té nejvybranější klientele.

Annabelle založila Wentworth Holdings, když jí bylo pouhých dvacet sedm. Kapitál k tomu samozřejmě dostala od Wentworthových – vzít si Lambdena Wentwortha mělo rozhodně svoje výhody. Daisyin otec Lambden už tou dobou založil společnost TerraWest, která staví a opravuje lyžařské resorty po celé Severní Americe, Japonsku a postupně i v částech Evropy. Pro TerraWest teď pracuje i Daisyin manžel Jon, sjezdař, který na zimní olympiádě v Salt Lake City v roce 2002 vyhrál dvě zlaté medaile.

Daisy ještě nikdy žádný byt nepředváděla. Vystudovala bytovou architekturu. V Silver Aspens v Coloradu měla menší firmu, ale od té doby, co se s Jonem v červenci přestěhovali zpátky do rodného města, Daisy vypomáhala mámě.

„Je to tak správně?“ Stěhovák s mohutným knírem přerušil tok Daisyiných myšlenek. Je teď tak roztržitá. Nedokáže se soustředit na jednu věc. Pitomé těhotenské hormony.

„Skvělé. Děkuji, pánové. Teď už potřebujeme přinést jen konferenční stolek a můžeme to zabalit.“

Dva muži vyjdou z bytu a sjedou výtahem ke své dodávce o dvacet šest pater níž. Daisy se podívá na hodinky. Do večere bude úplně vyřízená. Ta malá lidská bytost, která jí roste v břiše, převzala kontrolu nad jejím tělem i myslí způsobem, jež vůbec nečekala. Jako nějaký malý virus. Ona je jenom hostitelka. A virus ji mění v ubohé stvoření, které není tou Daisy, jíž bývala. Otřese se. Takhle by neměla uvažovat. Vždyť to dítě chce. Jejich vztah s Jonem se díky němu změní. Domů se přestěhovali právě kvůli dítěti. A taky slibu jejího otce, že Jona čeká pořádné povýšení. Jejich manželství tohle dítě potřebuje. A Daisy cítí, že až dítě přijde na svět, potřebuje být poblíž rodičů. Pomůže jim to nechat všechny ty ošklivé záležitosti v Silver Aspens za sebou. Cestou domů se možná staví pro pizzu. Anebo čínu – „Nazdárek, Daisy.“

Daisy nadskočí a zrychlí se jí tep. Otočí se kolem své osy ve chvíli, kdy do bytu vrazí vysoká černovlasá žena na nemožně velkých

podpatcích. Majitelka bytu. Hodí klíčky od auta na mramorovou pracovní plochu v kuchyni.

Daisy se pokouší uklidnit. Ale ta slova – *Nazdárek, Daisy* – se jí rozléhají v lebce. Připomínají jí styl zvláštních, mizejících textových zpráv, které dostává, co se s Jonem přestěhovali zpátky do Vancouveru.

Nazdárek, Daisy.

Vítej doma, Daisy.

Dlouho jsme se neviděli, Daisy.

Vím, kdo jsi, Daisy.

Chodí jí přes WhatsApp a o dvacet čtyři hodin později zmizí. Chodí z čísel, která jí nejsou povědomá. Když si některé zablokuje, přijdou z jiného.

Majitelka bytu roztržitě utrhne tři kuličky vína z mísy, již Daisy nadmíru pečlivě umístila doprostřed kuchyňského ostrůvku. Došourá se do středu obývacího prostoru a jednu z velkých kuliček si vsune do pusy. Žvýká, pomalu se otáčí kolem dokola a kritickým pohledem hodnotí rozvržení nábytku i obraz, který Daisy pověsila na zeď. Žena má rošťácky krátký sestřih rámuující obličej poskládaný ze samých elegantních úhlů. Má zářivě bílou pleť, velké černé jiskrné oči. A je hubená jako manekýna. Hotové ramínko na šaty. Daisy cítí, jak se začíná ježít.

Žena si vloží do úst další velkou zelenou kuličku a opatrně se přitom vyhne rudé rtěnce. „Pardon, že jdu pozdě. Ta schůzka se protáhla a –“ Náhle se zarazí. Vzhledne k uměleckému dílu nad krbem. Otočí se zpět k Daisy: „Jste si jistá, že takhle to má správně vypadat?“

„Prostorový design ukázkového bytu není to samé jako design bytu, kde hodláte žít,“ odsekne Daisy.

Žena nad Daisyiným tónem nakrčí čelo.

Daisy se snaží ovládnout vztek a antipatii vůči té vychrtlíně. Je to klientka její matky. A v téhle branži reputace znamená všechno. Jméno Wentworthová nesmí přijít k úhoně.

Pomalu, zhluboka se nadechne a řekne: „Naším cílem je nenápadně zdůraznit otevřenost vašeho nádherného bytu a přitáhnout pozornost k umělecké hodnotě architektonického řešení. Chceme vytvořit lákavý dojem, ale zároveň nezastínit ten úžasný výhled. Chceme, aby potenciální kupující – ať už mají jakýkoli vkus – mohli vstoupit a okamžitě se nechat okouzlit výhledem. Chceme, aby si dokázali představit, že tady bydlí.“

Majitelka bytu si dá do pusy i třetí kuličku. „No, Annabelle věřím. Má dobrá doporučení i výsledky. Takže...“ Odmlčí se, žvýká a přejíždí pohledem po Daisyiných těsných šatech a pohodlných teniskách, které si cestou sem pořídila v obchodním centru. Daisy ty masově vyráběné tenisky s oranžovými proužky nenávidí, ale měla zpoždění a ze všech ostatních bot ji bolely záda a nohy. Urgentně potřebovala náhradní řešení.

„Jsem v osmém měsíci,“ řekne na svou obranu a hned se za to začne nenávidět. Proč to vůbec řekla? Je hloupá. Jako by snad téhle snobské vychrtlíně potřebovala vysvětlovat své tělo a pohodlné boty.

„Aha.“ Žena se k Daisy otočí zády a vyhlédne z okna.

Daisy se rozhoří tváře. Čekala alespoň zběžnou gratulaci. Přejde k míse hroznového vína na ostrůvku a natočí hrozen tak, aby nebyly vidět ošklivé stonky, které žena odhalila.

Já pracovat nemusím. Se svým svěřeneckým fondem bych si ten tvůj byt mohla koupit dvakrát.

Místo toho se Daisy zeptá: „Vy děti máte?“

Hluboký, temný smích. „Samozřejmě že ne. Hloupá otázka.“

Daisy se k ženě otočí. „Co tím myslíte?“

„Kdokoli sem vkročí, pozná, že žádné dítě se k tomu ani nepřiblížilo.“

Žena přimhouří oči. „Když jsme se s manželem brali, vědomě jsme se zavázali, že nebudeme mít děti. Nechceme je přivádět do tohoto světa.“

„Takže to není vaše první manželství?“

Žena zamrká. „Jak prosím?“

„Šel přece na vasektomii, ne? Váš manžel. Šmik, šmik. Hádám, že už nějaké děti má. Velké. Z prvního manželství?“

Žena otevře ústa.

Bingo.

Daisy se přinutí, aby milým tónem dodala: „Ti chlapi to ale mají zařízené, vidíte? Zatímco vy a já se musíme trápit s tikajícími biologičtými hodinami. A když si to manžel znovu rozmyslí, bude pro vás už pozdě.“ Vezme si kabelku. „Bylo mi velkým potěšením pomoci vám připravit tento byt k prodeji. Některé potřebují trochu vyladit, víte? A až se vrátí stěhováci s konferenčním stolem, řekněte jim, kam ho chcete. Sama už mám zpoždění.“ Odkolébá se na oteklých nohou ke dveřím. Když vyjde z bytu a zamíří k výtahu, srdce jí buší jako o závod. Uvnitř se ale spokojeně šklebí. Daisy Wentworthová Rittenbergová právě znovuobjevila část svého kouzla. Pod opuchlostí a těhotenskými hormony se stále skrývá mladá, oblíbená dívka, kterou Daisy bývala na škole. Přitažlivá bohatá blond puberťačka, jež nechodila daleko pro úsečnou poznámku, se úplně nevypařila. Hluboko uvnitř zůstala Daisy *stále* tou školačkou, která lapila slavného sjezdaře ověncového zlatými medailemi a dívčího idola Jona Rittenberga v době, kdy se mu všechny holky vrhaly k nohám.

Trochu roztřesená, ale nadšená vejde do výtahu a triumfálně zmáčkne tlačítko. Zapomněla, jak ztraceně uspokojivé je stát si za svým, vrazit do někoho nůž a otočit jím. Vyjde z výškové budovy a ucítí chladivý a uklidňující říjnový vzduch. Když Daisy dorazí ke svému BMW parkujícímu na ulici, všimne si pod stěračem bílé obálky.

Sleduju tě, @JustDaisyDaily.

Vím, kdo jsi.

Tik tak, odtikává čas.

DAISY

17. října 2019, čtvrtek

Dva týdny před vraždou

Cestou domů Daisy svírá volant jako ve smrtelné křeči. Hrdlo má sevřené, krevní tlak jí stoupá.

To není dobré. Pro miminko. Uklidni se, Daisy. Dýchej. Soustřed' se.
Vzkaz, který našla na čelním skle, leží na sedadle spolujezdce.

Ať už to má na svědomí kdokoli, utahuje smyčku. Začíná si dovolovat. Teď píše, že odtikává čas – časovaná bomba. Je to varování, že něco vybuchne.

Odesílatel zjevně zná její instagramový účet @JustDaisyDaily. Což znamená, že toho ví o jejím životě opravdu *dost*: že čeká chlapečka, že se s Jonem nedávno přestěhovali z Colorada do Vancouveru, že má Jon dostat vrcholnou manažerskou pozici ve zbrusu novém horském resortu, který se právě staví severně od světoznámého Whistleru. Ví taky, jaké řídí auto.

Zařadí se na Burrard Bridge a láme si hlavu – psala na sociální síť o té předváděčce střešního bytu? Ne. Samozřejmě že ne. Jak tedy odesílatel věděl, kde najde její auto? Sledoval ji? Daisy s tou prací stejně musí seknout. Nesnáší ji. Máma to pochopí. Jonovi se uleví. Nechce, aby pracovala. Tvrdí, že je to pod její důstojnost, že by se měla držet doma a soustředit se na těhotenství. Až se miminko narodí, stejně s ním zůstane doma.

Vnitřek auta je rozpálený. Doprava na mostě se pomalu sune. Na druhé straně zátoky zahlédne hory North Shore Mountains

a v duchu se vrátí do doby, kdy s Jonem ještě chodili do školy. Na Severním pobřeží oba vyrostli, na úbočích hustě zalesněných hor na opačné straně zátoky. Oba se naučili lyžovat na hoře Grouse. Poznali se na střední škole a v jedenácté třídě spolu začali chodit. Jejich večírky neměly chybu... Daisy je náhle nesvá. Prováděli tehdy pěkné divočárny.

Nikdo jí tehdy neřekl, jak neuvěřitelně hloupé jí ty věci budou připadat v dospělosti. Nebo že by se znenadání – tak jako teď – mohly vynořit takové vzpomínky, až si pomyslí: *Ne, to se nemohlo stát. Toho jsem se nikdy nezúčastnila.* Sevře volant ještě pevněji. Návrat domů s ní vážně otrásl.

Byli jsme jenom hloupí pubertáci, kteří toho moc vypili. Teenageři přece dělají špatná rozhodnutí v jednom kuse. Vzájemně se hecují. Ovládá je stádní mentalita. Kolektivní blbost. Když to všechno namícháte rovným dílem, převezme vládu něco temného, znepokojivého a primitivního.

Když Daisy dorazí domů, je tak ustaraná, až skoro zapomněla, že se cestou stavila pro pizzu. Odemyká vchodové dveře a snaží se přitom neupustit horkou pizzu ani kabelku. Vejde do předsíně a vypne bezpečnostní systém. Vnitřek domu je bez poskvrnky a svěže voní. Od vchodu Daisy přes obývací dohlédne až do rozbujelé zahrady za domem. V tu chvíli z ní spadne všechno napětí. Odkopne ošklivé běžecké boty a donese pizzu do kuchyně. Otevře krabici, zvedne systérem pokrytý kousek a pořádně se do něj zakousne, pak ještě jednou a rozkošnický zamručí. Zatímco žvýká, strhne ze sebe ty příliš těsné šaty a zamíří nahoru pro tepláky a volné tričko.

Když se Daisy převlékne, vrátí se bosá do kuchyně. Dá vařit vodu na čaj a velkými sousty dojí jako nenasytná šelma pizzu. Přezvýkuje, hladově polyká a říká si, že za to může malý parazit, který jí roste v břiše, zevnitř ji vyjídá a ovládá její touhy.

Daisy tuto ponurou myšlenku opět setřese. Netuší, kde se takové obrazy berou. Vážně teď není ve své kůži. Když přelije čajový sáček vroucí vodou, všimne si vzkazu, který jí Jon nechal na lince. Leží vedle jejich poslední vytištěné fotky z ultrazvuku. Vezme vzkaz do ruky.

Nezapomeň! Večeře s Henrym v hospodě – v 18:30.

Jon si zvykl nechávat Daisy vzkazy, protože je poslední dobou dost zapomětlivá. Henry Clay – nejdéle sloužící člen představenstva TerraWest – pozval Jona na časnou večeři, u které s ním chtěl probrat cosi souvisejícího s prací. Daisy přemýšlí, jestli to nemá něco společného s náhlým odchodem jejího otce do důchodu. Před dvěma týdny se mu život obrátil naruby. Dostal menší infarkt. Lékaři mu poradili změnu životního stylu, a tak Lambden všechny šokoval oznámením, že okamžitě odstupuje z TerraWest a léta, která mu zbývají, si chce užít.

Když Daisy odloží vzkaz a vyndá si sáček z čaje, její pozornost upoutá nenadálý pohyb venku. Strne a zahledí se do křoví na druhém konci upravené zahrady. Začal foukat vánek a listy podzimních barev se v něm vlní. Nikdo tady není. Ale je si téměř jistá, že někdo v černém zahlédla za stromy, které jejich pozemek odstiňují od cesty vedoucí za plotem. Daisy nechá čaj na stole a pomalu zamíří k posuvným skleněným dveřím. S rukou položenou na břiše opatrně vyhlédne do zahrady. Několik vran vyrazí do vzduchu a rozletí se na pozadí tmavnoucího podzimního nebe všemi směry. Vrána? Viděla nějakou hloupou vránu a myslela si, že se za stromy schovává člověk? Beztať se nemůže zbavit dojmu, že ji někdo sleduje.

Daisy se uklidní. Zavolá Jonovi. Ví, že bude mít co na práci s Henrym, ale potřebuje slyšet jeho hlas. Jakýkoli hlas.

Telefon zazvoní a pak přepne do hlasové schránky. Pocítí záchvěv rozčilení. Zavolá ještě jednou. Opět žádá odpověď. V hospodě musí být hluk, usoudí. Možná Jon neslyší, že telefon zvoní.

Nějaký lidský kontakt ale potřebuje, a tak napíše kamarádce Vanesse.

Nechceš jít zítra na oběd? Do Bistra Pí?

Zítra má přijít uklízečka. Daisy v tu dobu nikdy nezůstává doma. Nedokáže se dívat, jak jí někdo uklízí pod nohama – jako by se snad

měla cítit provinile, že někomu dobře platí a dává mu práci. Raději se vrací do čistostkouvoucího domu a říká si, že ho navštívili domácí skřítki. Tak úklidové službě vždycky říkala matka, když byla Daisy malá. Domácí skřítki.

Telefon zavibruje Vanessinou odpovědí.

Bezva nápad! V kolik hodin?

Daisy odpoví:

Je v poledne moc brzo? (Mám teď hlad úplně pořádku!)

A hned jí přistane odpověď od Vanessy:

Neríkej. Máme s Harutem kolem poledne schůzku. Co později – ve dvě?

Daisy se usměje. Oběd ve dvě je na ni trochu pozdě. Ale dá si předtím svačinu. S Vanessou, která má termín týden po ní, Daisy tráví čas ráda. Ráda sdílí zážitky s někým, kdo ji opravdu chápe. Daisy nesnáší lidi, kteří jí říkají, že si nemůže stěžovat, protože je „privilegovaná“ a měla by být vděčná za všechno, co má. To lidi nechápou, že všechno je relativní? Vanessa k takovým nepatří. Bydlí s Harutem v jednom z těch designových domů na druhé straně zátoky – je to úchvatná, blyštivá skleněná struktura s naprosto neodolatelným nekonečným bazénem. Vanessa chodí poblíž Daisyina domu na těhotenskou jógu, protože Haruto má v okolí práci – a tam se také Vanessa s Daisy seznámily.

Daisy napíše:

Uvidíme se!

S trochu klidnějším pocitem si nahoru vezme heřmánkový čaj, napustí si vanu a vlezde si s knihou do pěny.

O hodinu později je Daisy se svým románem v ložnici a občas u čtení zadřímne. Když se znovu podívá na hodiny, ukazují 22:26. Hned se napřímí. Jon není doma. Touhle dobou už by přece měl být zpátky.

Natáhne se po telefonu a manželovi zavolá. Opět se ozve hlasová schránka.

Daisy se opře o polštář a pomyslí si: *Co když toho moc vypil a měl nehodu? Co když je v nemocnici?*

Počká třicet minut a zase mu zavolá. Hlasová schránka. Daisy přemítá, jestli Jon z hospody nešel někam dál. Třeba do klubu. Její úzkost tím ještě zesílí.

Když zavolá znovu, Jon to zvedne. Daisy spadne kámen ze srdce. „Ahoj miláčku,“ řekne opatrně. „Je všechno v pořádku? Dělala jsem si starosti.“

„Jsem v pohodě.“ Je slyšet hluk. Hudbu. Ženský hlas v pozadí. Jon řekne: „Počkej chvilku, půjdu někam, kde není takový randál.“ Daisy opět zachytí ženský hlas. Potom tlumené zvuky, jako by si Jon přitiskl mobil k tělu.

„Jone? Jsi tam?“

Když se opět ozve, odkašle si. „Promiň, zlato. Měl jsem zavolat. Když Henry odešel, do hospody přišlo pár chlapů z práce. Všichni mluví o tom novém resortu. Je s nimi i náš poradce pro otázky životního prostředí. Říkal jsem si, že si s ním popovídám, navážu kontakt. Pořád tu je. Možná se to ještě protáhne. Nevadí? Můžu jít hned teď domů, jestli –“

„Ne. Ne, to je v pohodě.“ Hromadí se v ní emoce. Připadá si osamělá, odstrčená. „Jak to šlo s Henrym?“

Odmlka. „Dobře. Šlo to dobře.“

„Co chtěl?“

„Měl... á... pár zajímavých informací. Promluvíme si zítra, jo?“

Daisy se teď cítí ještě stísněněji než dřív. Tuší něco nekalého. *Tik tak, odtikává čas.* Pohlédne na stažené rolety. Pohybují se za nimi stíny stromů. Vítr zesiluje. Přichází bouřka.

„Jsi v pohodě, Daize?“

„Já – jo, všechno dobrý.“ Chystala se Jonovi povědět o vzkazu na čelním skle, ale raději to odloží. „Uvidíme se později.“

„Odpochiň si, zlato. Nezdržím se dlouho. Nečekej na mě.“

Rozloučí se, ale když to chce típnout, opět uslyší v pozadí ženský hlas. Tentokrát dokonce zachytí pár slov: „*Jone... vstávat. Díky... krásný večer.*“

Zhroutí se na polštář a přitiskne si mobilní telefon k břichu. Zírá na strop a říká si, že je to hospoda plná lidí. Nachází se v přízemí oblíbeného hotelu, vedle budovy, kde Jon pracuje. Ten hlas mohl patřit komukoli. Klidně i servírce.

Daisy si představí, jak se dotyčná nakloní nad Jonův stůl, usměje se na něj a výstřih má přitom v linii jeho očí. Ne, řekne si Daisy. Nejspíš to byla jenom žena, která vešla do hotelové lobby a na někoho volala. Nemůže dopustit, aby k tomu znovu došlo – aby se v ní začalo hromadit podezření. A paranoia. Představy, že se někdo schovává ve stínech a za křovím. To, že byli s Jonem v Coloradu oběťmi bláznivé stalkerky, neznamená, že k tomu dojde i zde.

Nebo snad ano?

Co když to té ženské z Colorada nedošlo a sledovala je až do Vancouveru?

Bude to v pořádku. Je to vyřešené. Nepředstavuje problém.

Ale zatímco Daisy upadá do lucidního, pružného stavu mezi spánkem a plnou bdělostí, slyší opět ve snu ten ženský hlas, avšak tentokrát si doplní chybějící slova.

Jone... musím brzy vstávat. Díky moc za krásný večer.

MAL

1. listopadu 2019, pátek

Do Skleněného domu se ze všech stran vlévá denní světlo a zářivost interiéru nutí Mal k mrkání. Celé přízemí tvoří otevřený prostor. Podlahy z bílého mramoru, bílé zdi, bílý nábytek, zrcadla a pár exemplářů abstraktního umění, ze kterých číší vztek.

„Byly okenice takhle otevřené?“ zeptá se Mal, zatímco sleduje, jak technik nanáší na převrácený skleněný stůl daktyloskopický prášek. Další technici přecházejí nahoru a dolů po schodišti. Navzdory ruchu a klábosení vládne v domě zvláštní klid. Bolestná vážnost, prázdnota.

Benoit podotkne: „Na těch oknech obrácených k moři nejsou žádné rolety.“

Vrhne na něj letmý pohled. „Děláš si srandu? Žijou ve skelněné krabici a nemají možnost schovat se před světem? To je...“

„Exhibicionismus. Jo. Jsou tady jako rybičky v akváriu.“

„Chtěla jsem říct, že jsou zranitelní,“ řekne tiše Mal.

Benoit ukáže bradou ke skleněným dveřím, které vedou k nekonečnému bazénu. „Stopy krve a známky vlečení vedou skrz ty posuvné dveře, podél bazénu a na dvorek, ze kterého se dá dostat na příjezdovou cestu. To hlavní se ale zřejmě odehrálo nahoře v ložnici. Chceš tam začít?“

„Spíš tady dole,“ odvěti Mal. „K hlavnímu číslu se dopracujeme.“ Ráda na místě činu začíná od kraje a v soustředných kruzích směřuje dovnitř. Udrhuje jí to otevřenou mysl a brání unáhleným závěrům.

Jakmile si udělá celkový obrázek, zaměří se na detaily a často se na místo ještě několikrát vrátí. Přejde po podlaze z leštěného mramoru a opatrně se vyhýbá značkám od forenzních techniků. Benoit jí jde v patách, aby snížil pravděpodobnost, že místo činu kontaminují.

Bílá pohovka je pocákaná krví. Stejně jako bílá podlaha. Vedle převráceného konferenčního stolu se v louži tekutiny povaluje rozbitá sklenka na víno, sklenička na martini a ještě jedna válcová sklenice. Plněné olivy a nakládaná cibulka se vykutálely na podlahu. Mezi rozbitým sklem a rozlitými drinky leží televizní ovladač. Mal ucítí alkohol – kyselý pach vína, whisky. Na malém stolku se nachází rádobyumělecká dýmka na marihuanu ze zeleného skla.

„Víš, co se říká o lidech ve skleněných domech?“ prohodí Benoit.

„Že by neměli házet kamením?“

„Že by neměli hulit trávu.“

Mal protočí panenky a skloní se k zakrvácenému gauči. Vyfotí si ho. „Zřejmě vykašlaná krev,“ proneše. „A ta dlouhá čára na podlaze a velké kapky jedna vedle druhé...“

„Možná tepenné krvácení.“

Mal přikývne. „A další je támhle na zdi.“

Benoit přistoupí k pocákané zdi. „Známky zápasu – tady možná začal.“ Ukáže na pohovku. „Tři sklenice, tři lidi si tu dávají drink. Rozhoří se hádka, dojde na rány. Jeden z nich vstane, další jde za ním. A tady mrští oběti o zeď. Mohla v té chvíli stát. Krev je zhruba ve výšce hlavy,“ ukáže.

Mal si stoupne za něj. „Co rána nějakým tupým předmětem? Z toho by mohla takhle vychlístnout krev.“

Benoit přikývne. „Nebo bodnutí nožem. Oběť se pak sveze po zdi. Možná se odplazí tímhle směrem,“ natáhne ruku. „Krvácí na podlaze. Zkouší se postavit s pomocí opěrky gauče. Dostane další ránu. Třeba vdechne krev? Pak se odplazí dál.“

„A co potom? Kam se poděla naše oběť? Kde je tělo?“

Benoit si sedne na bobek. „Podívej na tuhle rovnou krvavou čáru. Řekl bych, že tady bylo něco, co krvácení tlumilo.“

„Koberec,“ doplní tiše Mal. „Pod konferenčním stolem byl koberec.“

„Vysvětlovalo by to ty známky vlečení,“ podotkne Benoit.

Mal pořídí pár dalších fotografií a pak si všimne, že se mezi polštáři na pohovce něco zlatě blýská. Udělá ještě jednu fotku, odstrčí polštář a do ruky v rukavici vezme zlatý přívěsek. Hvízdne. „Diamant ve zlatě velkej jako kráva,“ ohlásí. „Přetržený řetízek.“ Zavolá technika, aby dal přívěsek do sáčku, a s pohledem upřeným na podlahu zamíří k posuvným dveřím.

Vejde na terasu. Hladinu nekonečného bazénu čechrá vítr. V dáli se třpytí Burrardova zátoka. Jeden z techniků sbírá na terase vzorky. Vzhledne.

„Jsou tady další stopy krve,“ oznámí. „Něco táhli z obýváku přes terasu, podél domu až k brance na příjezdovou cestu. Byla otevřená. Stopa krve končí tam, kde nejspíš parkovalo auto.“

„Asi do něj něco naložili,“ utrousí Mal.

„To by odpovídalo našemu dosavadnímu pozorování.“

Malinu pozornost upoutá pohyb u sousedů. Z okna v horním patře se na ně dívá stará žena. V klíně má položený tartanový pléd. Žena jim krátce zamává. Mal zaváhá, zvedne ruku a lehce zsalutuje. Připadá si divně. Mávání svědkům nemá ve zvyku. Tiše se obrátí na Benoita: „To musí být ona – ta, která zavolala sanitku. Kdyby na mě takhle seshora dohlížela nějaká stařena, hráblo by mi. Musí mít výhled na celý bazén a částečně vidí i do obýváku.“

Benoit se zahledí stejným směrem jako Mal. „Můžeme ji pak vyslechnout.“

Vrátí se do domu a přesunou se k barovému pultu. Stojí tam šejkr na martini, kyblík na led plný vody, stříbrná láhev vodky Belvedere, láhev čtrnáctileté whisky Balvenie Caribbean Cask, miska plněných oliv a prkénko s výběrem osychajících sýrů.

Mal si prohlíží zarámovanou fotografii na zdi za barem. Žádná jiná v přízemí nevisí. Zachycuje muže a ženu kolem pětaticeti. Žena je štíhlá uhrančivá bruneta s bledou pletí. Má dlouhé vlnité vlasy. Je oblečená v hedvábném krémovém overalu a obutá v sandálech

na směšně vysokém podpatku. Vedle muže, který je kvůli podpatkům trochu nižší než ona, pózuje, jako by se fotila pro Vogue. Muž ji majetnický objímá kolem pasu. Zdá se, že je asijského původu. Dvojice stojí před bazénem s tyrkysovou vodou. Zjevně se spolu cítí příjemně a sebejistě. Vypadá to, že jsou bohatí – pokud se to dá od pohledu poznat. V pozadí jsou vidět palmy, záplava orchidejí, budova v koloniálním stylu s bílými sloupy a ratanovým nábytkem na černobíle vykachlíkované verandě.

„Haruto a Vanessa Northovi?“ nadhodí Mal, když si zarámovaný obrázek sama vyfotí. „Odhaduju, že fotka bude odněkud z Asie, soudě dle vegetace a ratanového nábytku na verandě.“

Benoit přejde do kuchyně. Mal ho následuje. Je obrovská, zářivě bílá a samá nerezová ocel. Žádné známky, že by tam někdo v nedávné době vařil. Benoit otevře ledničku s technologií SUB-Zero.

„Kromě láhve růžového je úplně prázdná,“ řekne a zavře ji. „V myčce taky nic není. Jako by ten barák chtěli nechat nafotit do časopisu. Ale počkat, koukni na tohle.“ Ukáže na stojan na nože. „Jeden chybí.“ Pohlédne Mal do očí. „Nějaký velký.“

Když se po straně schodiště vydají do horního patra a opatrně se vyhýbají štítkům označujícím kapky krve, napětí zhoustne. Krev je i na zábradlí.

Technik, který míří po schodech dolů, jim kývne na pozdrav. V horním patře je nóbl smetanový koberec. Od ložnice se po něm táhnou krvavé stopy. Vejdou do ní. Mal se zarazí. Nějakou dobu nemůže popadnout dech. Na místě násilné vraždy rozhodně není poprvé, ale tohle ji šokuje. Na běloskvoucím zařízení pokoje lze vidět téměř krásnou abstraktní malbu krví. Oblouky krve jsou na zdech, na stropě, na zrcadle, stínidlech lamp, koberci. A uprostřed královské postele, ve zmuchlaném hedvábném ložním prádle, je místo tak nasáklé krví, že téměř zčernalo.

Zamrazí ji. Polkne a udělá krok vpřed. „Pane jo,“ vydechne tiše.

Dva forenzní technici, muž a žena, kteří sbírají vzorky krve z jantarové sochy ležící u postele, vzhlednou. „Vid?“ řeknou téměř unisono.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Deník uklízečky.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.